

Tragedija škola biserov

V bližini otočka Darn-
leya v Avstraliji se je
edigrada groznostna dra-
ma. Neki škola biserov
se je dal v potapljaški
spravi spustiti v globino
morja. Čez nekaj časa je
dal običajni znak, naj ga
dvignejo. Ko pa so iz-
vlekli vrvi, so ljudje v
svojo grozo zagledali sa-
mo prazen potapljaški
šlem in kos odtrganega
prunega dela potaplja-
ške oprave, na katerem
je visela košara z veliki-
mi biserimi školjkami.
Nekoliko pogumnih mož
se je spustilo takoj v
globino, da bi našli za-
 izgubljeni kakšno sled.
Iskanje pa je bilo za-
man. Mislijo, da je ne-
srečnega v globini na-
padla kakšna morska po-
last in ga požrla.

Tretji trojčki

Zena železniškega na-
stavnika Groenwalda iz
Kapskega mesta v južni
Afriki je že v tretji po-
vila trojčke. Poročila se
je leta 1926 in je rodila
doslej 14 otrok, od teh
jih živi osem. Trije otro-
ci so se rodili kot poedin-
ci, dva dvojčka, devet pa
kot trojčki.

Neprijeten položaj

V poljskem kopališču
Avgustovu je v poletju
izbruhnil ogenj, ki je
vpepelil 13 hiš, med nji-
mi tudi hotel, katerega
gostje so bili ob času po-
žara v vodi. Ko so pri-
plavali k bregu, so vi-
deli, da jim je ogenj uni-
čil vse, kar so imeli s
seboj v letovišču. Ostali
so brez sredstev in brez
obleke — samo v svo-
jih kopalnih kostumih.

Najvišji vrh, najdaljša reka

Priljubljen avstrijski
k Nemčiji ima za posle-
dico tudi važne zemlje-
pisne spremembe. Do-
slej je bila najvišja gora
Nemčije Zugspitze, od-
slej je to Veliki Klek
(Grossglockner) v Velikih
Turah. Vrh meri v
višino 3798 m. Dunav te-
če zdaj od svojega izvi-
za do Bratislave po nem-
škem državnem ozemlju.
Drugo največje nemško
mesto ni več Hamburg,
ampak Dunaj.

Ukradena nevesta

Rettmichova povest podmačena

»Ti meni nič!... Kmalu se bova videla.«
»Da. V nebesih.«
»In na zemlji,« se je poskušil nasmehniti, v srcu
pa ga je stiskalo od bolesti.

Skoraj so bili z jedjo že pri kraju, ko je pozvo-
nilo poldna. Župnik je pomolil angelsko česčenje,
potem so kozarci spet zažvenketali in svatje so po-
stali bolj glasni in živli. Tedaj je prišel Črni Peter,
ki je imel venomer neke opravke zunaj, pomežiknil
je najprej z levim očesom, potem še z desnim in po-
ložil prst na svoj topasti nos; to naj bi bilo zna-
menje za Lejo. Pod mizo je segla po Hanzejevi roki,
ali vtem jo je že on prijel in močno stisnil.

»Zbogom, moja ljuba...« ji je pošepetal. »Ostani
moja!«

»Do smrti!« je dahnila ona. »Zbogom, zbogom!«
Peveci so medtem spet urezali neko pesem in
Veliki Lojz je navdušeno pel in ni videl ničesar in se
tudi zmenil ni za nič. Leja je vstala. Rahlo je stisnila
roko očetu, ki je zraven nje sedel, in rekla:

»Na zrak moram; tako vroče je tu.«

»Ali roko imaš mrzlo kakor led,« je s skrbjo
dejal žnidar.

»Ne, ne. Saj ni nič. Kar pustite me!«

Naglo je šla okoli mize, v vratih je še nekaj
trenutkov obstala in z neskončno žalostnim pogledom
objela svojega moža, potem se je obrnila in izginila.
Hanzeja je dušilo, lovil je sapo, kakor da ga je prijel
krč, srce pa mu je bilo, kakor da mu hoče počiti.

»Kaj pa ti je, Hanzej?« je strahoma vprašala
sestra zraven njega.

»Nič, nič, Tina — saj čuješ, kako ga tenorist
kazi,« je odgovoril zamolklo.

»Kam pa je Leja?«

»Ven na čist zrak. Prehud direndaj ji je tu.«

Ustnice so se mu tresle, pogled mu je še zmerom
visel na durih, kjer je izginila Leja. Saj se niti prav
poslovil ni od nje. — Še enkrat jo mora videti —
ljubo besedo ji povedati! Planil je pokonci, tresčil
iz sobe in hitel na dvorišče. Čul je le še to-too-too,
avto je zatrobil, nekdo je veselo zavriskal in po cesti
se je dvignil prah. Prepozno. Ko se je vrnil k vratom,
je bil tako žalosten, da bi bil najrajši umrl.

VI.

Med svati pa je bilo veselo. Nekateri so ga že
imeli v glavi in so govorili glasneje, kot je bilo treba;
drugi so se dajali s pevci in peli svoje. Ko je odšel
gospod župnik, so se oglasile že tudi mehe.

Izenada je nekdo zavpil:

»Kje pa je nevesta?«

Gostilničar je mignil z rameni, natakarice so se
smejale in kmalu je bilo vsem jasno: nevesto so
ukradli.

Zdaj se je vse razvnelo in vpilo sem in tja:

»Kdo jo je ukradel?«

»Črni Peter in Jošt sta jo.«

»Kje pa je imel camar svoje oči? Lojz, ti si na
nevestino stran; kje jo imaš?«

»Tukaj sem,« se je oglašil čez mizo Veliki Lojz
in stopil iz kroga pevcev; delal se je, kakor da je
ves iz sebe, in je z odprtimi usti zijal okoli.

»Seveda, Lojz je moral peti; kadar pa petelin
poje, tedaj ne čuje ne in ne vidi ne, hahahaha.«

»Hej, Lojz, zdaj pa nabrusi pete in stori, kakor
ti je treba!«

»Se ne mudi,« je zahretil Veliki Lojz. »Kar se
samo pusti ukrasti, se bo že najti tudi pustilo.«

Šele čez pol ure je vprašal gostilničarja:

»Kam pa so jo pobrisali?«

»Po dolini dol na Mohličce, Poljano,« je odvrnil
ta. »Morda še kaj delj, Bog si ga vej!«

»Ali imaš konja doma?«

»Seveda, moj Princ gre kakor kak avto.«

»Kdo vozi z njim?«

»Florijan, hlapec, če ti je prav.«

»Da, s tem se rad peljem. Naj kar vpreže!«

»Prej mora dati konju še ovsa.«

Zopet je minulo pol ure, potem je bil voz pri-
pravljen. Florijan je vozil na moč in čez pičlo uro
sta že bila z Lojzom v Mohličah; toda tu nista ni-
kogar našla.

Vprašala sta v gostilni, ali niso prišli kaki svati
z ukradeni nevesto.

»Že več tednov nisem kakega svata videl,« jima
je odgovoril gostilničar.

Če ni kak avto privozil tod mimo, sta ga Lojz in
Florijan vprašala.

»Oh, ne le eden, cel tucat jih je švignilo gor in
dol,« je povedal gostilničar.

Lojz se je začel že na glas jeziti na svojega ne-
zvestega, zahrbtnega prijatelja Petra, vendar je
dejal Florijanu, naj naglo pelje naprej.

Čez pol ure sta bila že v Kapli. Obredla sta vse
gostilne, pa sta povsod zaman povpraševala po
nevesti.

Zdaj je Lojzu glava že jela cveteti. Postal je
rdeč ko kuhan rak in je na vse pretege rogovilil in
dal prijatelju Petru vse priimke, ki so mu na jezik
prišli, le človeškega nobenega ne.

Ali kaj je vse to pomagalo! Naprej je bilo treba.

Na Beli, kjer so popravljali cesto, so jima delavci
sveto zatrjevali, da takega avtomobila s svati, kakor
sta ga Lojz in Florijan opisala, ves dan ni bilo tod
mimo.

Lojz je začel še huje uganjati, ali nič drugega
mu ni ostalo, nazaj je moral. Ker je bil konj že
truden, ni šlo več tako hitro. Skozi Kaplo sta vse
pot napenjala oči, da bi zagledala tisti avto, ali bilo
je zaman. Ko sta dospela spet do gostilne v Mohli-
čah, je udarila cerkvena ura ravno pet. Tudi zadnje
upanje, da jih morda zdaj le najdetu tu, ju je go-
ljufalo; nikogar ni bilo.

Ali zdaj si je Veliki Lojz dal duška. Preklinjal
je in klical vse strahote egiptovske na svojega pre-
smentanega prijatelja.

Tedaj se je oglašil gostilničar in jima je svetoval,
naj pustita konja, da si malo počije, sama pa si naj
tudi privoščita okrepčila. Medtem, je dejal, bo on
poslal sina na motornem kolesu, naj pogleda v Blato
in tudi v Grabnje, morda so svati z odpeljano ne-
vesto tam kje; saj delj ko dobre pol ure ne bo, da
bo spet nazaj.

Veliki Lojz je bil zadovoljen.

Minula pa je več ko ena ura, preden se je sin
vrnil in sporočil, da za izgubljenimi ni našel nobe-
nega sledu in da so svati v Grabnjah na Lojza že
hudi, ker jim nevesto že tako dolgo skriva.

Ob tem sporočilu se je Veliki Lojz spet nakuhal
in je komaj naložil dovolj pikrih besed za nevesto in
ženina in vse svate, posebno še na salamenskega
črnuzeljca Petra. Vendar se je le še odločil, da bo
obredel še nekaj krajev v okolici.

S Florijanom sta mahnila v Nončo ves in zavila
v Opresnikovo oštarijo. Tudi tu ves dan ni bilo ne
duha ne sluha o kaki nevesti. Pri Končniku na Hru-
ščici sta nazadnje le našla sled. Končnik je povedal,
da se je o pol eni pripeljal svetlozelen avto tod mimo,
bili so svati v njem in so pustili pošto, da gredo v
Borovlje, tam bodo pri Zvonarju, če bi kdo za njimi
spraševal.

Lojz ni rekel nič, ali kuhalo je v njem še vedno.
Skušal se je kazati ravnodušnega, ali kmalu mu je
spet ušlo čez jezik, da je začel rohneti kakor prej:

»Ta prismođa stara, v uho me naj piše pa še
kam drugam! Še za pēdo ne grem več za njim.«

»Saj tudi ne kaže,« je menil Florijan. »Mračni se
in norci so že davno spet v Grabnjah na ženitnini.
Gotovo so se vračali po zgornji cesti, da bi nas ne
srečali. Zdaj se nama že vsi skupaj smejijo.«

»Le počakajo naj! Jim bom smeh že pregnal!«
je robantil Lojz. »Ne konj, ne človek, ne avtomobil
se tem norcem ne smili. Vsaka reč mora imeti svojo
mero, tudi norci!«

(Dalje prihodnjik)